

Unokák a "fedélzeten"

Selmecbánya, Körmöcbánya már régóta szerepelt a salgótarjáni adóági nyugdíjas klub kirándulási programjai között. Ezúttal a klub vezetősége úgy döntött, - iskolai nyári szünet lévén - hogy a sokak által várt programot lehetővé teszi a nagyik szemfényei, imádottjai számára is.

A döntést egy csodálatos nap követte. Július 3-án reggel korán indultunk, Kisterenyéről Baranyi Zoltánnának köszönhetően mind az öten időben érkeztünk az indulás helyére, majd este ugyanígy, házhoz szállítva.

Induláskor az unokák még a nagyik közelében helyezkedtek el, 5 fő fiú, és 1 fő kislány, valamennyi általános iskoláskorú. Szerencsénkre velünk tarthatott "fedélzetmesterünk" (időbeosztása lehetővé tette) Karácsony József is, aki a nap folyamán az idegenvezetés mellett bevetette pedagógiai eszközeit, így az unokák gyorsan köréje sereglettek, magyarázatait, útmutatásait fegyelmezett figyelemmel hallgatták.

Körmöcbányára érkezvén azonban hamar egymásra találtak, összebarátkoztak, a nagyik legnagyobb öröme, hiszen így elég volt a szemmel- tartás, nem kellett utánuk "futkosni", főleg, hogy "fedélzetmesterünk" szakszerű rokonszenves stílusában megkezdte az ősi bányaváros bemutatását, amely 2011. óta a Világörökség része. Először a városnegyed részét képező városháza utcájában, épületében a híres szobrász, Stanetti munkáiból láttunk néhányat, majd következett a csaknem 700 éves Pénzverde klasszikus homlokzatú épülete, benne a kincstárral, amelyről idegenvezetőnkől teljes körű történeti ismertetőt halhattunk. Megcsodáltuk a többszintes épületben lévő kiállítást, a tárgyak közül nekem a legjobban Mátyás király madonnás aranyforintja tetszett. Ezután következett a nap és az unokák "attrakciója", a saját maguknak való érmekészítés. Mindegyikőjük kipróbálta, de a legtökéletesebben Ferenczné Marika unokája serénykedett.

Rövid főtéri pihenés után (unoka etetés, itatás) a Szent Katalin vártemplom, a város gyöngyszeme jelentett számunkra múlhatatlan élményeket a szobraival, a híres koncertorgonájával, melynek különlegességét a horizontális sípokból álló spanyol trombiták adják. Unokáink szorgalmasan fotóztak, gyönyörű képek készültek a neogótikus épületegyüttesről. Kíváncsi érdeklődéssel követték Karácsony Józsefet a toronyba, ahonnan elbűvölő a városkép, de megnézték az óratoronyban a legrégebb, legnagyobb harangot, az északi toronyban pedig a régészeti és fegyverkiállítást. Ekkor a nagyik már csak a téren várakoztak rájuk, ők azonban a Szent András templom boltíves pincéjébe is lefutottak a csontházba.

Rövid utazás után úti célunk következő városába, Selmecbányára, az egykori ezüstvárosba érkeztünk, amely 1972-től a Világörökség része. Idegenvezetőnkől megtudtuk, hogy a bányászváros (arany, ezüst) nemcsak iparágként volt jelentős, hiszen itt alapították a világ első olyan egyetemét, ahol a bányászatot, mint tudományt oktatták.

Felsétáltunk a város szívéét képező, gyönyörű házak szegélyezte Szentháromság térre, melynek közepén áll a Szentháromság-oszlop, amelyet a pestis járvány elmúlása után emeltek hálából. Unokáinkat ez már kevésbé

érdekelte, mert Körnöcbánya után kissé elfáradtak, és ezt már az ebéd és a fagyú felülírta. Az Óvár fényes épületegyüttesét "csak" az autóbusról láttuk, de látványa sokáig megmarad emlékezetünkben.

"Rövidség a lelke az okos beszédnek" mondta Shakespeare. Ezért most én is befejezem élménybeszámolómat, hálásan megköszönve a szervezőknek ezt a szép, unokáinkkal együtt eltölthetett vidám napot.

Köszönöm, hogy elolvastátok: Szilágyi Gáborné klubtag